

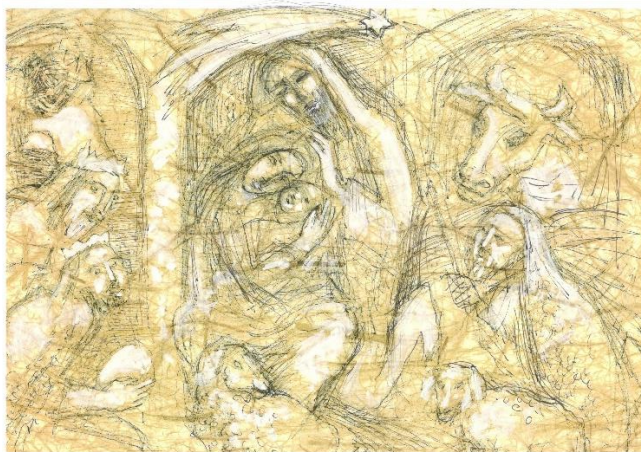

DR. H. TÓTH ISTVÁN kandidátus (CSc) ny. egyetemi docens
a Magyar Tudományos Akadémia köztestületi tagja
Károly Egyetem Filozófiai Fakultása, *Prága*
Coventry House Nyelviskola – NovoSchool, *Budapest*
✉ 6000 *Kecskemét*, Hunyadi János utca 19., Magyarország
☎ + 36-30-243-40-44 🌐 david228@freemail.hu; moszkva228@gmail.com

BÉKESSÉG

REMÉNY

SZERETET

(Lőrincz Zsuzsa, Prága)

Akkor vagy igazán szabad,
ha
azt, amit
vállaltál, meg tudod tenni,
és
a kudarcok, sérelmek után
sem
a gyűlölet, a harag uralkodik
a szívedben,
hanem

az újrakezdés lelkülete, a szeretet és a jóság.
(Böjte Csaba, Déva)

Szeretettel: *István*

Lázár Ervin: *A bolond kútásó*

A bolond kútásó csinált már száz kutat is – ezeret is. Az ásója elébb karcos földbe vájt, aztán lágy agyagba, s aztán tocsogott és locsogott. Volt úgy, hogy sziklát is kellett csákányoznia, de csinálta. vágta, repesztette, ameddig nem tocsogott és locsogott. Ilyenkor a kútásó felnézett a sötétből, kicsit elvakította a becsillanó kerek égdarab, de mit sem törődött vele, elkiáltotta magát: víz!

Az emberek meg örültek a víznek, akkor is, amikor szikes réteken pár méter mélyről kiáltott, s akkor is, amikor várudvarok közepén mélységes-mélyből bugyborékkolt föl a kiáltás: víz!

Becsülték a kútásót, pénzt adtak neki, frissen sült pogácsát, fekhelyet, kalaplengetést. Dehogyan nevezték bolondnak.

Akkor kezdték bolondnak nevezni, amikor se szó, se beszéd, abbahagyta a kútásást, kifeküdt egy kerek rét közepére, karját a tarkója alá illesztette, és naphosszat bámulta az eget.

Sokan keresték, mondták, kút kellene nekik, de a kútásó a fejét rázta fektében.

— Elég kutat ástam már – mondta –, embermagasságút is, meg olyant is, amiben elfáradt a hangom, mire fölért. Most már valami mást akarok.

— Mi mást? – kérdezték tőle.

— Mi mást akarhatnék csinálni? Hát kutat!

Az emberek meg összesúgtak, összebúgtak.

— Bolond ez, bolond — mondogatták —, azt mondja, nem akar kutat ásni, meg hogy kutat akar ásni. Bolond ez!

A kútásó meg csak feküdt naphosszat, karja a tarkója alatt. Akkor már úgy hívta az egész világ: a bolond kútásó. Azok is, akik az ő kútjai vizét itták.

De egy szép napon felkerekedett a kútásó, hazament a szerszámaiért. És nekilátott a munkának. Na, de ki hallott már olyat. Futottak is szerteszét a hírvivők.

— Egészen megbolondult! Ássa a levegőt.

Nosza kirozottak a rétre, körülállták, hahótáztak. De lassan-lassan torkukra forrt a nevetés. Mert jól látszott, hogy a kútásó szerszáma nyomán nagy darabok hasadnak ki a levegőből, s lám, egyszerre csak a kútásó elindult fölfelé. Csákányozott és lapátolt, kalapált és vésott, a kör alakú lyuk egyre mélyült, a kútásó egyre magasabban dolgozott. Átvágta magát a sűrű levegőrétegen, felhők szikláit véste önfeledten, s ment, ment csak egyre följebb, fénylő porok, csillagdarabok szitáltak, hullottak az égi kútból a földre.

Lassan-lassan már alig látták, kicsi kis pont lett a kútásó, de azért a hang jól lehallatszott, mert biztos tocsogott és locsogott már odafönt, és a kútásó kiáltott, ahogy szokott, örömteli hangját megpengette égi kútjának kürtője. De hogy mit kiáltott, nem értette senki.

— Mit kiáltott, mit kiáltott? — kérdezték izgatottan, de ekkor a kútásó vésője az utolsó, méhszárnyvékony hártját is átszakította, az égi kút fenekébe beszakadt, s kútja fenekéről belezuhant az űrbe, száguldott, kisebbedett, aztán fölfénylett, mint egy megszülető csillag. A kúton sohasem látott fényesség ereszkedett a földre, a rét füvei ragyogtak, mint a smaragdok.

Az emberek eltakarták a szemüket.

— A bolond kútásó, a bolond kútásó — hajtogatták.

A kútásó meg azóta is fényesen csillogva repül az égen, galaktikákat, tejutakat és naprendszereket hagy el, s tudja, hogy most már van hova gyűlniük az embereknek hosszan tartó sötétségek idején.

